

Nr 199

Av herrar **Börjesson** i Falköping och **Eriksson** i Bäckmora, om
förbättring av folkpensionärernas ställning i sam-
hället.

(Lika lydande med motion nr 174 i Första kammaren)

I årets statsverksproposition redovisas endast i stora drag den skattereform som skall träda i kraft 1971. Av redovisningen framgår bl. a. att folkpensionärer skall kompenseras för vad höjningen av mervärdeskatten medför i prisstegringar. Vidare har finansministern utlovat att folkpensionärer med mindre biinkomster skall få en lättnad i beskattningen. I avvaktan på propositionen om skattereformen vill vi endast med tillfredsställelse notera att folkpensionärerna beaktats och att finansministern uppenbarligen tagit hänsyn till de många framstötter om den orimliga beskattning som många folkpensionärer drabbats av när de önskat utöka sina knappa tillgångar genom något förvärvsarbete i mindre skala. Oavsett propositionens innehåll vill vi upprepa våra tidigare krav på att folkpensionärerna erhåller sådana förbättringar som mer än hittills tar sikte på en faktisk standardhöjning för denna grupp människor vilka genom sitt arbete lagt grunden till vårt välstånd. Från vårt partis sida har vi målmedvetet arbetat för en tryggare ekonomisk ställning för våra pensionärer. Det är därför med stort intresse vi avvaktar propositionen om en skattereform som enligt utsago innebär lättnader för folkpensionärer med smärre biinkomster.

Vid sidan om nödvändigheten av att folkpensionärernas ekonomiska ställning förbättras genom generösare skattebestämmelser anser vi att statsmakterna och myndigheterna även bör uppmärksamma andra möjligheter för att bereda de gamla större trygghet. I alltför hög grad har folkpensionärerna enligt vår mening i den allmänna reformverksamheten åsidosatts, då man ensidigt ansett att de genomförda pensionsförbättringarna bör vara tillräckliga för att säkra den ekonomiska situationen. Det finns en rad områden där man har anledning efterlysa en aktivare medverkan från statsmaktens och myndigheters sida. Vi syftar då bl. a. på olika serviceverksamheter som kan vara av största betydelse för de gamla. Den förstärkning av den sociala hemhjälpen som skett noterar vi med tillfredsställelse. Denna form av samhällelig service är betydelsefull för de många äldre som helst av allt vill stanna i sina hem och i den invanda miljön. Tydligt har man också på senare år börjat uppmärksamma glesbygdens gamla och genom speciella anslag gjort det möjligt för kommunerna att göra insatser även för dem. Emellertid framgår det inte av statsverkspropositionen att

man är villig att öka de ekonomiska resurserna på detta område. Vi anser detta vara beklagligt med hänsyn till att problemen i våra glesbygder även i dessa avseenden snarare ökar än avtar. Särskild uppmärksamhet borde därför ägnas de gamla som bor kvar i våra glesbygder och har särskilt stort behov av samhällelig service av olika slag.

Större uppmärksamhet än vad som sker borde också enligt vår mening ägnas åt verksamheter som tar sikte på att erbjuda de många åldringar som saknar möjligheter att själva ta initiativ tillfälle till aktiva sysselsättningar i samvaro med andra. Genom större statligt engagemang borde kommunerna få tillräckliga resurser för att i mer organiserad form anordna sammankomster, där åldringar bereds möjligheter till olika aktiviteter. För många gamla, speciellt i större städer och glesbygder, blir isoleringen det mest påfrestande problemet. De har svårt att själva bryta den på grund av långa avstånd med åtföljande svårigheter att klara resor och därmed förknippade kostnader. Vidare har de i många fall heller inte kännedom om några sammankomster att ta sig till. Här anser vi att myndigheterna bör långt mer än vad som sker engageras för uppgiften att regelbundet ordna sammankomster av olika slag, informera om dessa och i möjligaste mån bistå med hjälp till resor. Enbart resan och resekostnaderna kan nämligen utgöra oöverkomliga hinder för många gamla att ta del av de aktiviteter som eventuellt erbjuds.

Med hänsyn till de knappa levnadsbetingelser under vilka övervägande antalet folkpensionärer i vårt välfärdssamhälle upplever sin ålderdom är det nödvändigt att man främst såväl i skattepolitiska sammanhang som i fråga om de allmänna folkpensionsförbättringarna mer än hittills tar sikte på att bereda folkpensionärerna en faktisk standardhöjning motsvarande den som man eftersträvar för andra grupper i samhället. Som en mycket väsentlig del i dessa strävanden ingår bostadsfrågan. De äldre i samhället har i alltför hög grad försumrats vid planering av nya bostadsområden etc. Man har t. ex. inte beaktat värdet av att de äldre ges möjligheter att bo i närheten av unga människor för att på så sätt upprätthålla kontakten med dessa. Det kan i sammanhanget erinras om att många framstötter i denna riktning gjorts från ungdomens sida, vilket enligt vår mening innebär att behovet av umgänge mellan äldre och yngre generationer är stort hos alla parter.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt och allsidig utredning av möjligheterna att genom aktivare serviceverksamhet, särskilda skattelättnader och ökade bostadspolitiska insatser bereda folkpensionärerna en förbättrad ställning i samhället.

Stockholm den 21 januari 1970

Bengt Börjesson (cp)

i Falköping

John Eriksson (cp)

i Bäckmora